

**ארנב השופט
ורוח עץ הבניאן**

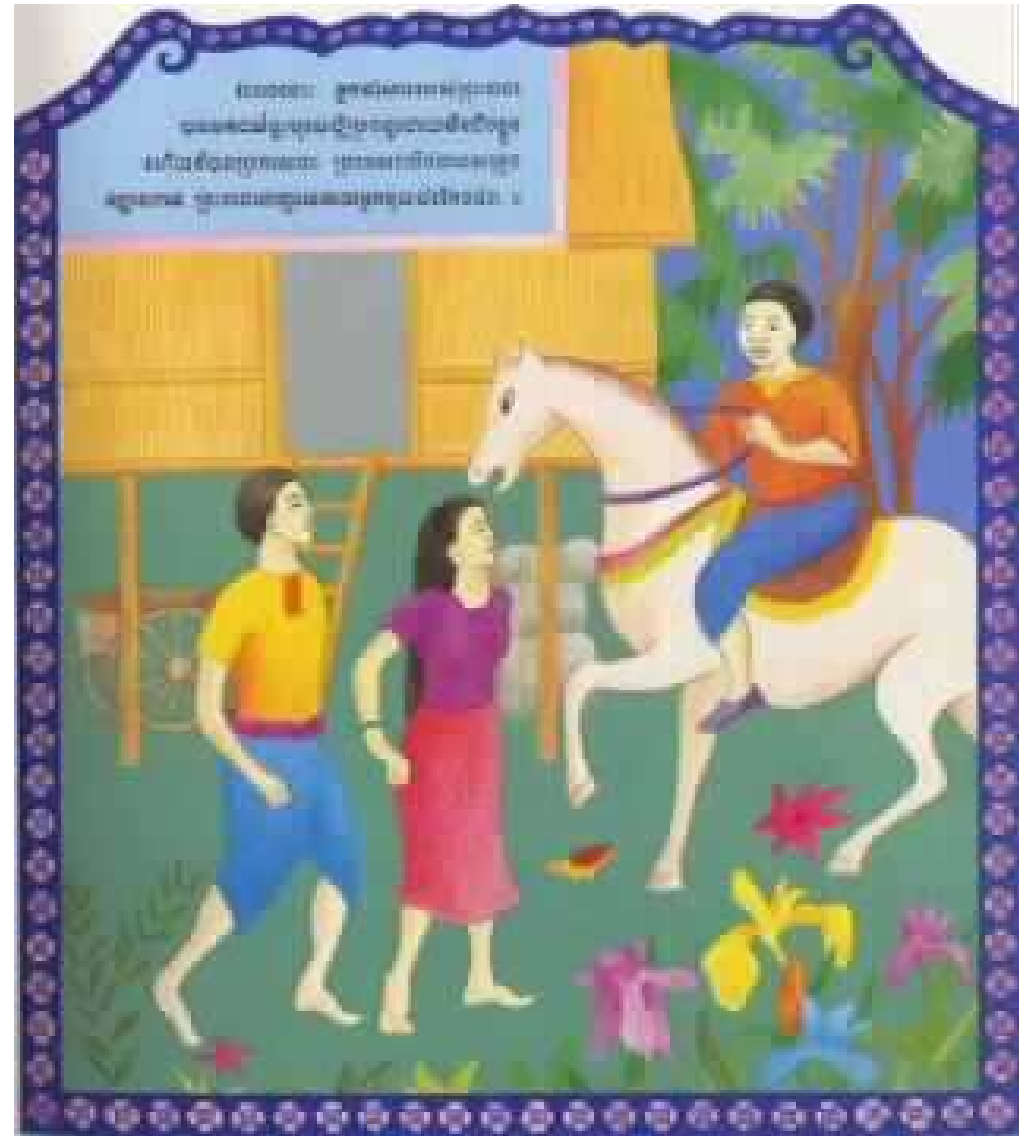
אגדת עם מקמבודיה

היה זה לפני זמן רב. זוג צעיר ישב יום
אחד בביתו. ביתם הקטן עמד על
עמודים מעל פני הקרקע, במרחק מה
מבתי הכפר האחרים. בני הזוג, שזה
עתה נישאו, שוחחו בשקט. מחר
הייתה לפניהם עבודה רבה, אך היום
יכלו עוד לנוח בשמש החמה.
פתאום במרחק נשמעו קולות תופים
מתקרבים בנג-בנג-בנג.

דקלי הקוקוס רעדו בפחד, כאשר לבית
הגיע שליח המלך: "חיילי האויב פלשו
לארצנו" קרא "כל האנשים הצעירים
חייבים לצאת להגנה. בוא איתי!" הוא
מסר את צוו הגיוס והמשיך אל צעירים
אחרים.

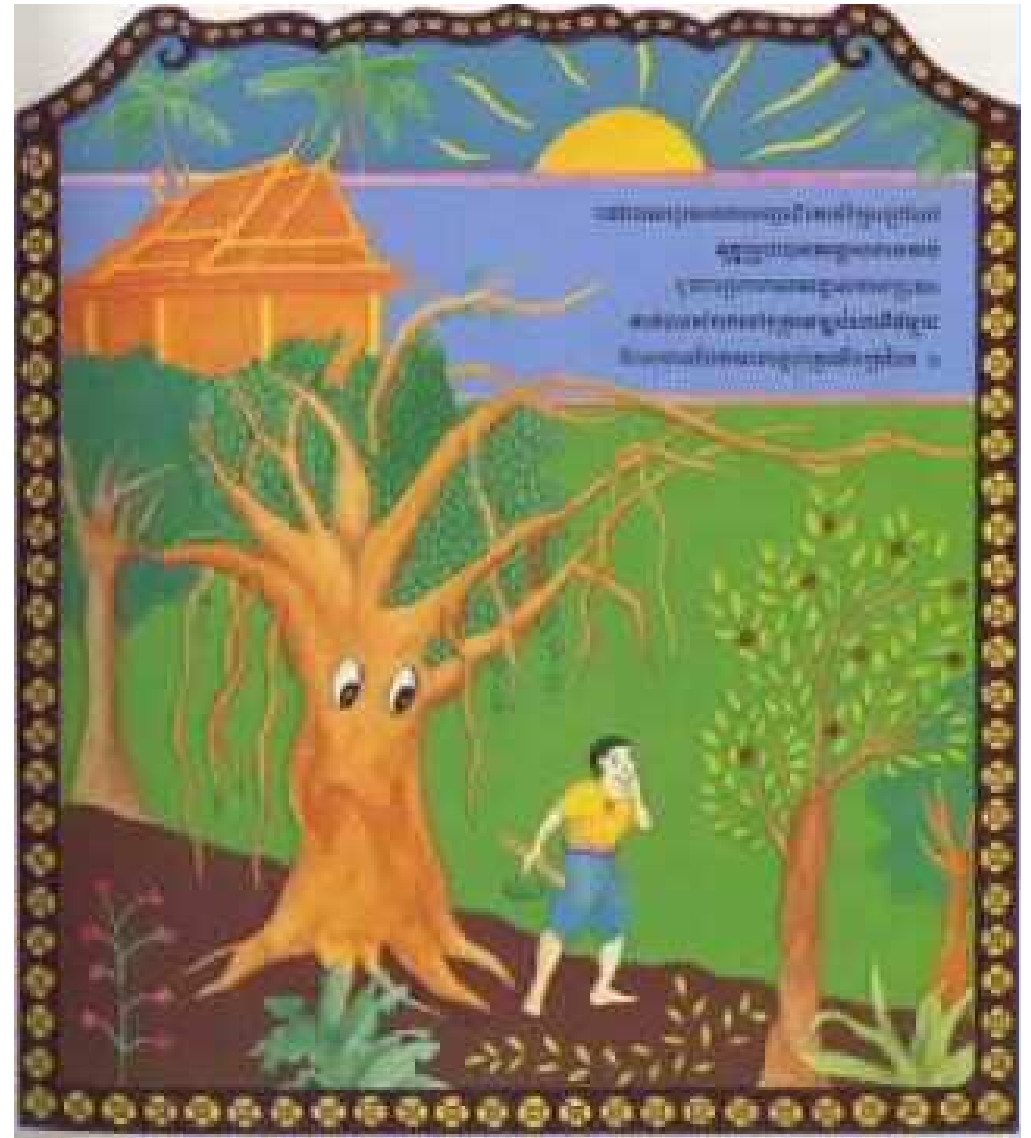
"אל תלך למלחמה" ביקשה האישה
הצעירה "אנו כל כך מאושרים ביחד,
השאר כאן."

"אם המלך מצווה, עלי ללכת" אמר
הבעל "אך אחזור כשרק אוכל."
האישה ארזה אורז עם מלח בתוך עלי
בננה ומזגה מים לתוך צינור חיזרן
(במבוק). היא מסרה את הצידה
לבעלה, והביטה בעצב כשהוא נעלם
בין העצים.

הבחור הלך במשך שעות, כשהעצב
מלווה אותו כמו צל. הוא חשב על
אישתו ועל הצער של הפרידה. בסוף
הוא נעצר ליד עץ בניאן גדול.
"לא אוכל להמשיך" אמר.
האחות שמש עמדה בדיוק לשקוע. עלי
עץ הבניאן, שצורתם כלבבות, רעדו
באי-שקט. צללים רקדו מעל השורשים.
בתוך העץ חיה רוח - רוח שעקבה
אחרי הצעיר.

"אני מוכרח לחזור אליה" קרא הבחור,
ויצא בחזרה אל אישתו. שלוש פעמים
החל לרוץ לכוון ביתו ושלוש פעמים
חזר. שני לבבות, שני רצונות נלחמו
בו, אך בסוף הוא נכנע לפקודות
המלך. באנחה כבדה הוא יצא אל
המלחמה.
"משהו מאוד מיוחד מוכרח להיות שם,
בביתו" חשבה רוח העץ. והיא הפליגה
לשם, כדי לבדוק זאת.

כשהרוח התקרבה לבית, שמעה קול
בכי. היא ראתה אישה יפהפה, בעלת
פנים עגולים כמו ירח ושערות שחורות
כמו כנף העורב.

"היא עצובה כי בעלה עזב אותה"
חשבה הרוח "אני יודעת איך לנחם
אותה וגם לעשות את עצמי מאושרת."
הרוח שידעה לשנות את צורתה,
עשתה את עצמה דומה בדיוק לבעל
הצעיר.

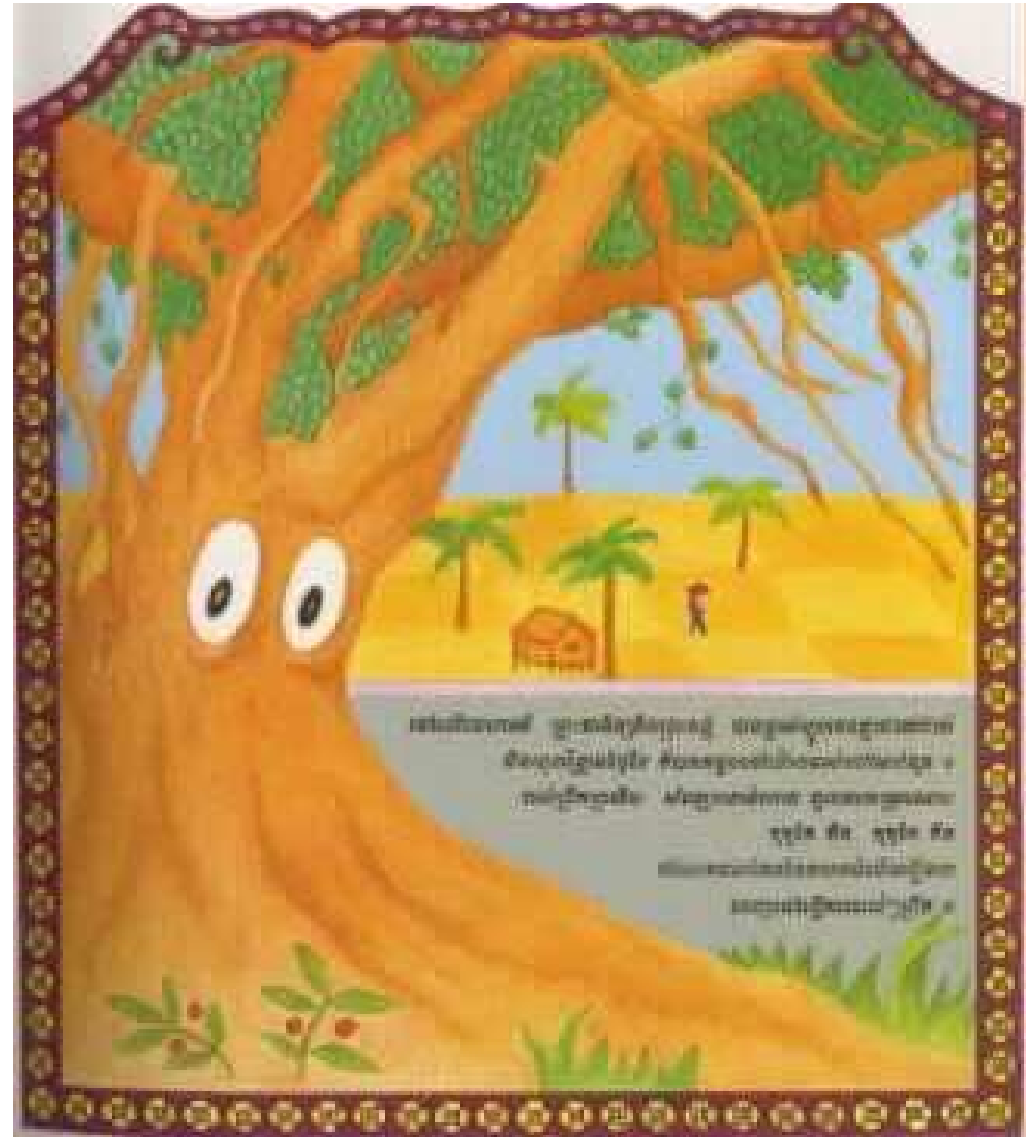

האישה שמעה פתאום קול צעדים
מתקרבים. הדלת נפתחה. היא הרימה
את ראשה וראתה אדם העומד בצל.
"בעלי?" קראה "מה קרה?"
"הם לא צריכים אותי" ענתה הרוח
בקול דומה לזה של בעלה.
"איזה אושר" צחקה האישה. היא
מזגה מים על רגליו כדי לברך אותו,
והוא נכנס.

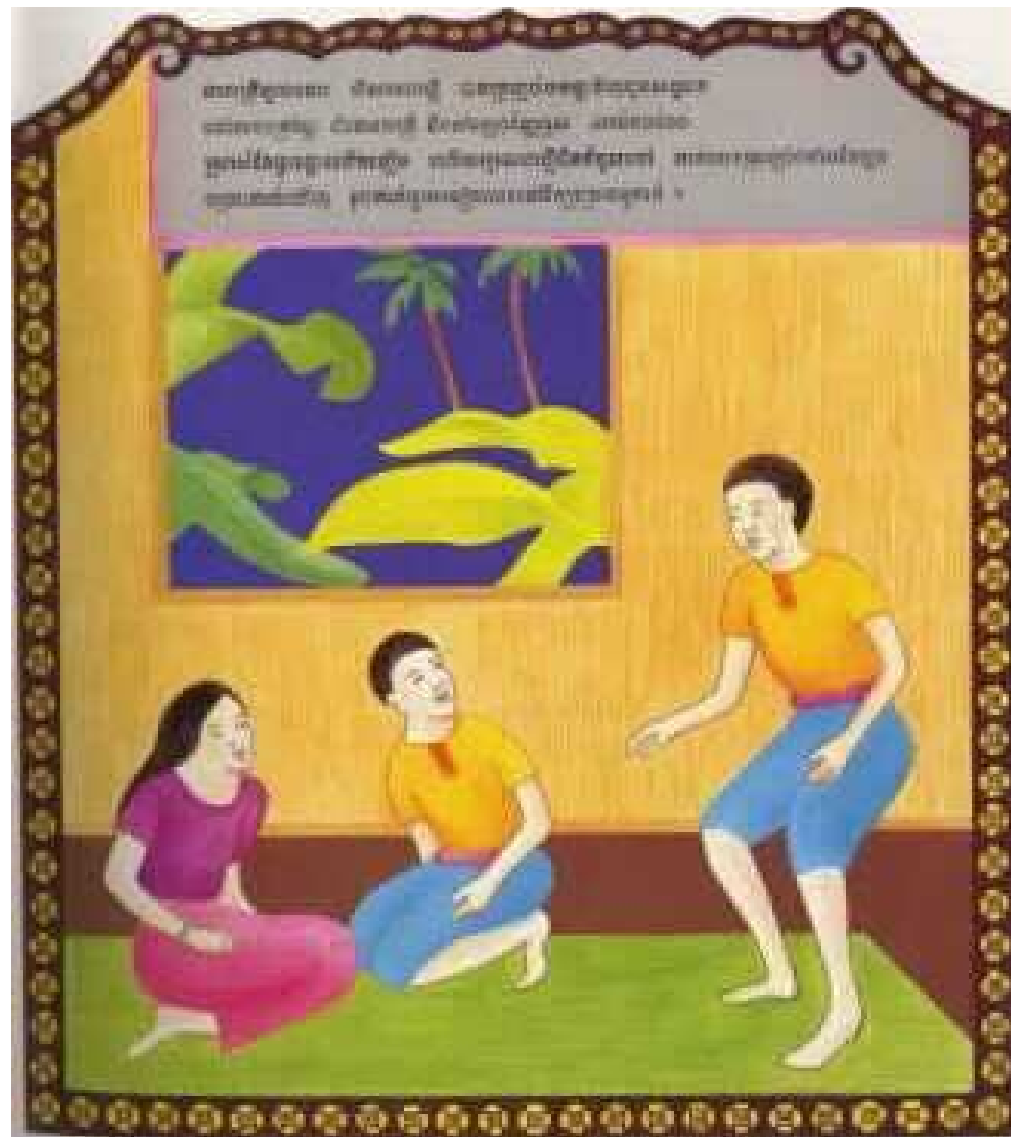

השמש והירח האח שלה עברו כרגיל
בשמיים. כך עברו גם ימים, שבועות
וחודשים.

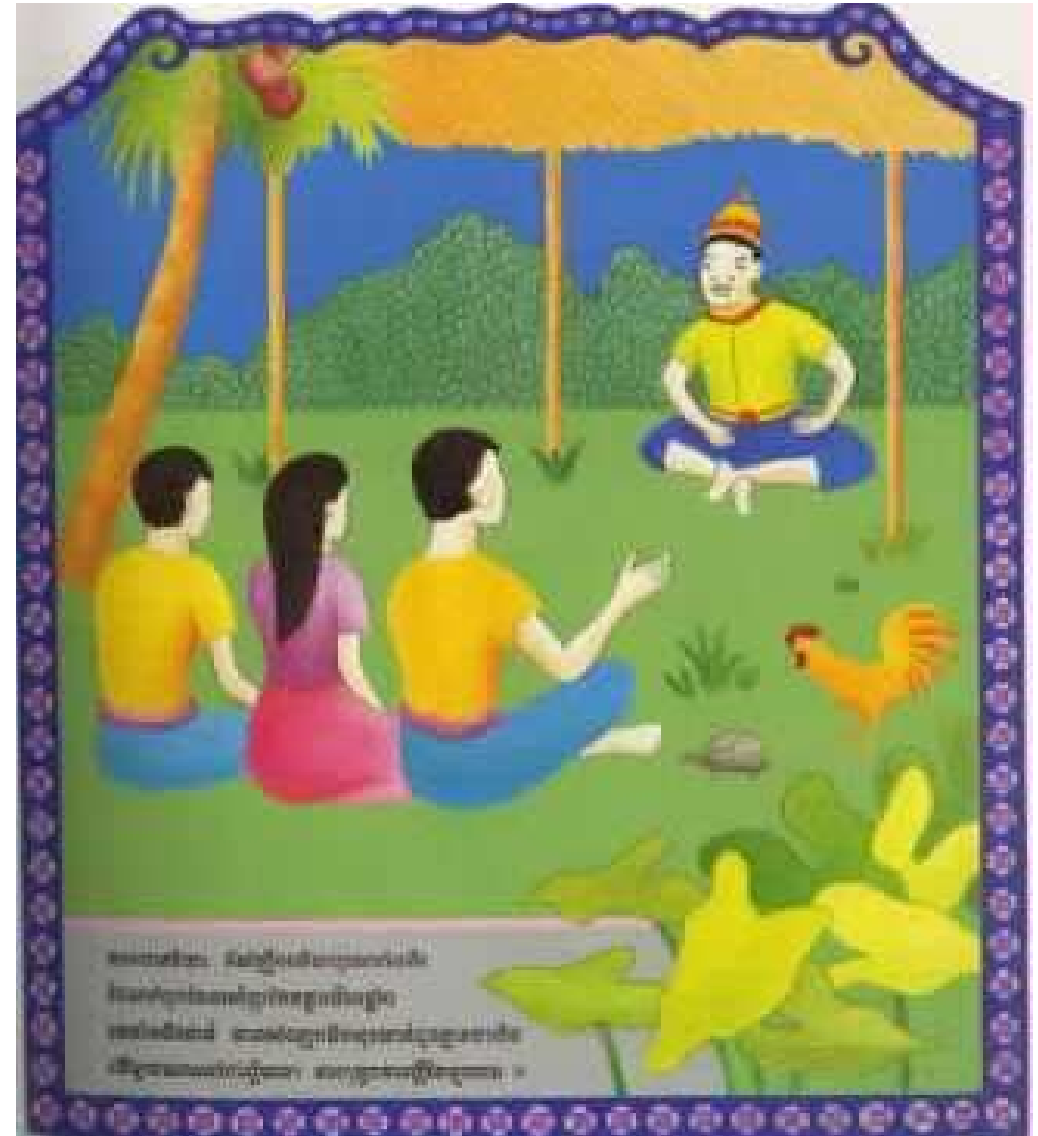
כל בוקר קרא התרנגול "קו-קי-קה-קו!
קו-קי-קה-קו!" כל בוקר האישה ראתה
איך בעלה הולך לעבודה. אך כשהיא
כבר לא יכלה לראות, הרוח חזרה לעץ
הבניאן שלה, כי לא היה לה די כוח
להישאר במסווה כל היום. רק אחרי
שקיעת השמש היא יכלה להשתמש
בכוחה ולקבל צורת אדם.

ערב אחד רוח הבעל חזרה כרגיל
הביתה. אך כמה רגעים אחרי כן
הכלבים התחילו לנבוח בפראות.
פתאום נפתחה שוב הדלת. נכנס
הבעל האמיתי, שנעצר כאשר ראה...
את עצמו עומד ליד אישתו.
"מי אתה?" שאל.
"אני חי כאן. ומי אתה?" שאלה הרוח.
"מי הוא מי?" קראה האישה "כיצד
אראה שני בעלים שלי?"

היא הביטה מאחד לשני. הם נראו
זהים. אך היא רצתה רק בעל אחד, לא
שניים.
"נלך לשופט" אמרה "הוא יגיד לנו מה
לעשות."
לפני שופט הכפר אמר הבעל האמיתי:
"האדם הזה משקר. הוא רוצה לגנוב
את אישתי."
"אני לא משקר" קראה הרוח "אני
הבעל!"

"הצביעי על האדם איתו התחתנת"
ציווה השופט. האישה ניסתה, אך לא
יכלה להחליט.
"אם אינך יכולה להבחין" אמר השופט
"תצטרכו לחיות ביחד שלושתכם."
"לעולם לא!" קרא הבעל האמיתי והוא
רץ בבכי כדי לחפש עצה ועזרה. הוא
רץ בשדה אך פתאום שמע קול מוכר:
"ששה! ששה! ששה!"

היה זה ארנב השופט, שישב על גדם
עץ וכרסם מלפפון. "מהי בעייתך,
ידידי?" הוא שאל בחביבות.
הבעל האומלל סיפר לארנב את
צרותיו.
ארנב השופט גירד מאחורי אוזנו
ואמר: "אל תדאג, אפשר לפתור את
בעייתך בקלות. אתה רק צריך
להבטיח להביא לי קצת בננות מתוקות
ולשמור שהכלבים שלך לא יטרידו
אותי."
הבעל הסכים מיד, והם ביחד מיהרו
אל הכפר.

ארנב השופט השתחוה בפני שופט
הכפר. "אדוני" אמר "אני חושב
שאמצא פתרון. אני זקוק רק לבקבוק
קטן."
מיד הובא לו בקבוק והארנב החזיק
אותו מעל ראשו ביד אחת ובשניה
החזיק פקק.
"הם.. הם.. הנה הניסוי" הוא כחכח
בגרונו ויישר את אוזניו הארוכות "רק
הבעל האמיתי יכול להיכנס לבקבוק
זה. המזויף לא יצליח לעשות זאת."

הבעל המדומה, הרוח, חייכה בטוחה
בניצחון. רק היא יכלה להיכנס
לבקבוק. האישה תהיה שלה לתמיד.
"תנו לי לנסות ראשון" אמרה והיא
השתחלה בקלות - "והווש" - לתוך
הבקבוק.
ארנב השופט מיד כיסה את הבקבוק,
סגר אותו בפקק וכלא בתוכו את הרוח.

"קחו את הבקבוק וזרקו אותו רחוק
מכאן בעובי היער" אמר ארנב השופט
לזוג הצעיר.
הם עשו כפי שאמר. הם יצאו ליער
והשליכו את הבקבוק רחוק.
כשהבקבוק נפל מבזק בהיר נראה
בשמי הלילה. ומאז רוח עץ הבניאן לא
הטרידה יותר את הזוג הצעיר.
יש אומרים שמדי פעם ניתן לראות את
המבזק המסתורי בשמיים. זאת כדי
להזכיר לנו כי חכמה יכולה לבלבל
אפילו רוחות.

